

Mina senaste 44 år (skrivet på en dryg timme)

Prolog: 1967 i november så dog min fyra år äldre bror Håkan i en trafikolycka. En mycket bristande kris- och sorgehantering. Min far dekadade ned sig det följande decenniet. Mamma led av en depression efter min födelse. De senaste 44 åren, 16060 dagar, 385440 timmar, i mitt så kallade liv har inneburit: total misär i form av en rad olika psykiska sjukdomar: inkapslat allvarligt trauma efter att min far tog sitt liv i maj 1976, natten mot min elfte födelsedag, jag förlorade min själ och kontakten med verkligheten, med följande decennium med en eskalerande personlig kris i form av uppgiven skolgång, hela livet blev en förvrängd slags konstant förödmjukelse och förnedring, gränspsykos och depression 1982, suicidförsök året efter då jag snodde mammas bil och skulle köra av vägen och ingen krishantering, allt värre gränspsykos, min så kallade mamma puttade mig ur boet 1984 då jag var en som en mycket skadad och inte flygfärdig fågelunge, första maniska skovet i min bipolära sjukdom, byggde luftslott som sprack, en allt värre depression i kombination med en allt värre gränspsykos, 1986: Ett mycket kraftigt maniskt skov som ändade i en superextrem schizofren psykos som varade i ett år men som kändes som 5 år, två suicidförsök, en mirakulös pånyttfördelse året efter, men som följdes av ett maniskt skov, ständigt uppgivna jobb och skolor, 1991: jag drabbades av ett psykosomatiskt allvarligt trötthetssyndrom som slukade nästan all min energi, plus att en läkare vägrade att sjukskriva mig och socialen som bankade mig med stora släggan i huvudet, och ett kraftigt maniskt skov som utmynnade i ett gränspsykotiskt helvete som varade till 1993, och en mirakulös comeback mot alla odds, resten av 90-talet: en rad synnerligen förnedrande beredskapsjobb, och en rad kärleksförhållanden som inte höll på grund av mina psykiska problem, 00-talet: sjukskrivning, sjukersättning, isolering i ett torp ute på landet, 2007-14: tio inläggningar på psyket, suicidförsök, feldiagnosticeringar, ett jävligt rörigt liv med för mycket alkohol tillsammans med mycket omogna och destruktiva så kallade polare, en alltmer kraschad ekonomi, handlar på kredit och lånar ut en stor summa till en inbiten alkoholist och manipulatör, 2013: ett skyjävla maniskt skov och gränspsykos vilket renderar i hemlöshet till slut, och i april 2014 så får jag efter 30 år äntligen min bipolära diagnos, men är fortfarande hemlös och fick inte den medicin som jag hade behövt, litium, släpps ut från psyket och beslutar att sova på en väns vind, får en kraftig psykos och tänder eld på en madrass ställd mot en trädörr, ringer 112, häktas, och kommer till rättspsykiatri i Örebro i början av juni som en våt fläck, mår förfärligt dåligt i några månader tills jag kommer på fötter igen hösten 2014 med hjälp av bra personal och psykolog, ECT, och litium, slussas ut till ett idiotiskt boende som kommunen har ordnat, får klaustrofobi och stress där, plus en för min bipolaritet mycket ödesdiger sömnbrist på grund av ett jävla liv på nätterna av bilracing och musik av ungdomar, ringer till polisen 10 gånger och skriver en skarp insändare, jag rasar psykiskt och blir inlagd igen hösten 2015, har en mycket bra kreativ period på rättspsykiatri med psykoterapi och mitt skrivande, flyttar tillbaka till idiotboendet i april 2016 med samma resultat, sammanbrott, inlagd igen, får ett nytt boende av kommunen ute på landet, mår bättre men det går inga bussar på kvällar och helger till och från stan, vilket medför att jag blir ganska isolerad i stugan på vischan, jag krisar i maj 2017 och blir inlagd en vecka, får en allt sämre sömn, min mamma dör, jag går in i gränspsykos och mani på sommaren och beslutar i början av juli att jag som hämnd mot kommunen ska elda upp stugan, jag gör så, men hade inte tänkt eld om jag jag inte hade varit manisk och gränspsykotisk, häktet, rättspsykiatrisk så kallad vård i Växjö då det är fullt i Örebro,

jag har hamnat på ett rätt så skrämmande och högst otrevligt högsäkerhetssjukhus/fängelse och jag mår väldigt dåligt, avdelningarna är helveten och jag sätts på 20 mg antipsykotiskt vilket gör att jag hamnar i ett limbo, har ingen kontakt med mina känslor och vet inte vem jag i detta helvete är, en manlig skötare mobbar mig hårt och året som följer blir olika grader av pina och psykisk misär, flyttas till Örebro rättspsykiatri i slutet av augusti 2018, börjar må åtminstone bättre i hemmiljö, börjar att skriva igen och följande vinter så höjer jag kvaliteten i mina texter, får en manlig läkare som är en beskäftig idiot, byter avdelning och får en mycket bättre kvinnlig läkare, mitt liv går ut på att skriva för det är min kanal och livsnerv, har också stärkts i min Gudstro vilket är en trygghet och styrka, väntar på att få ett boende eftersom de inte vill ha mig här längre då jag anses som färdigvårdad, kommunen vill inte, efter två bränder, ha mig som hyresgäst, så det är en väntan på besked, jag kan inte bo på en rättspsykiatrisk klinik hur länge som helst, kronofogden länsar mitt konto på 77000 kr, de pengarna som jag hade planerat att utrusta min nya lägenhet för, att överklaga hjälper föga, samhället kan vara stenhårt, mitt psykosomatiska trötthetssyndrom har ökat i styrka de senaste månaderna, jag är väldigt spänd och utmattad i kroppen, och jag hungrar efter att gå loss från det här sjukhuset, det är den 12 mars och året är 2020, jag ska gå och äta middag. Idag mår jag hyfsat bra, man kan bli urstark efter ett sådant liv som jag har haft, men jag känner av dramatiken och stressen i samhället och världen över coronavirusets härjningar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten